

14 Νοεμβρίου 2019

Προσευχή στην Υπεραγία Θεοτόκο

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Γρηγόριος Παλαμάς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

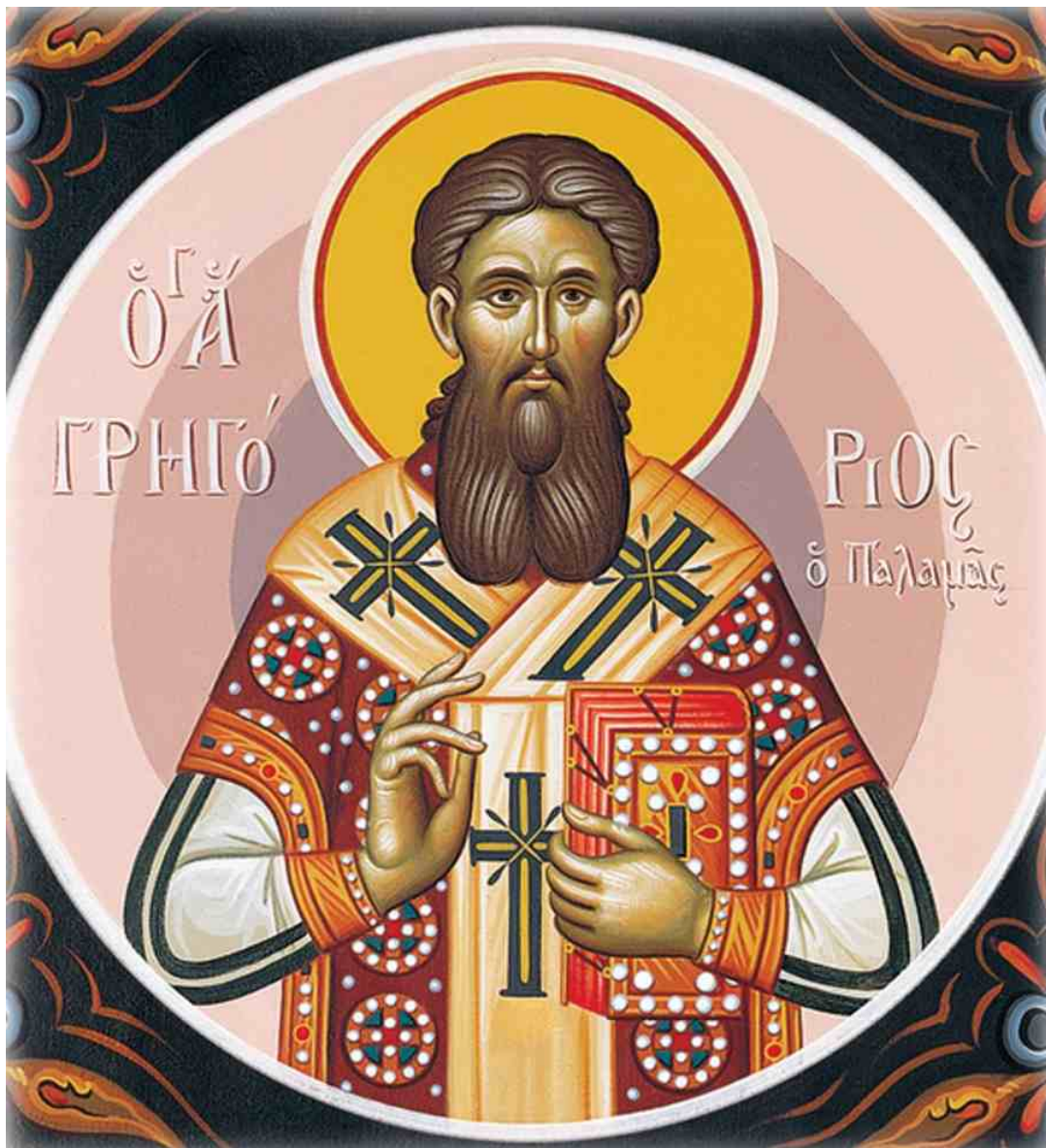
Την οποία, όπως γράφουν μερικοί, έλεγε συχνά ο μεγάλος αρχιεπίσκοπος της Θεσσαλονίκης, ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, καθώς διαβάζουμε στο Βίο του.

Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, εσύ που γέννησες κατά σάρκα το Θεό Λόγο, γνωρίζω μεν πολύ καλά πως δεν είναι ούτε ευπρεπές ούτε άξιο για μένα τον τόσο πανάθλιο,

να στρέψω το βλέμμα μου προς την εικόνα σου, που είσαι αγνή και αειπάρθενη, κ' έχεις το σώμα και τη ψυχή καθαρά και αμόλυντα, ούτε και να σ' αντικρίζω με τ' αμαρτωλά μάτια μου, ή να σε κατασπάζομαι με τα βέβηλα και ακάθαρτα χείλη μου, και να σε παρακαλώ. Διότι είναι δίκαιο, εμένα τον άσωτο, η καθαρότατη ψυχή σου να με μισεί και να με βδελύσσεται. Ωστόσο, επειδή ο Θεός Λόγος που γέννησες έγινε άνθρωπος, για να καλέσει τους αμαρτωλούς σε μετάνοια, παίρνω κ' εγώ το θάρρος να έρθω εμπρός σου και, με δάκρυα στα μάτια, να σε παρακαλέσω.

Δέξου, Παναγία μου, αυτήν εδώ την εξαγόρευση των πολλών και φοβερών μου αμαρτημάτων, και μετάφερε την στο μονογενή σου Υιό και Θεό, κάνοντας και την παράκληση, να λυπηθεί την άθλια και ταλαίπωρη ψυχή μου· κ' επειδή το πλήθος των αμαρτιών μου μ' εμποδίζει να τον αντικρύσω και να του ζητήσω συγχώρεση, γι' αυτό ήρθα να σε παρακαλέσω να μεσιτεύεις και να ικετεύεις εσύ εκείνον για μένα.

Παρότι απόλαυσα πολλές και μεγάλες δωρεές απ' το Θεό που με δημιούργησε, εγώ τις ξέχασα όλες αυτές τις δωρεές και φάνηκα, ο άθλιος, πολύ αχάριστος· συναγελάστηκα με τ' άλογα κτήνη κ' έγινα ένα με αυτά· φτώχυνα από αρετές και πλούτισα στα πάθη· γέμισα από ντροπή, ενώ στερήθηκα την τόλμη να παρουσιαστώ εμπρός στο Θεό· από το Θεό κατάκριτος κι από τους Αγγέλους θρηνούμενος, ονειδιζόμενος από τους δαίμονες και μισούμενος απ' τους ανθρώπους, από τη συνείδησή μου ελεγχόμενος κι από τα πονηρά μου έργα συνεχώς καταντροπιασμένος, έφτασα να είμαι νεκρός πριν πεθάνω, και, πριν από την έσχατη κρίση, δίκαια αισθάνομαι αυτοκατάκριτος· και, ακόμη, πριν από την αιώνια κόλαση, εγώ αυτοτιμωρούμαι, χτυπημένος από την απόγνωση. Γι' αυτό και καταφεύγω, Δέσποινα Θεοτόκε, στη μοναδική σου βοήθεια, εγώ που είμαι οφειλέτης των μυρίων ταλάντων, ο άσωτος, που ξόδεψα όλη μου την πατρική περιουσία με τις πόρνες· εγώ που ξεπέρασα την πόρνη του Ευαγγελίου σε αμαρτία, που παρανόμησα πιο πολύ κι από το Μανασσή, που έγινα πιο πολύ κι από τον πλούσιο της παραβολής άσπλαχνος, ο δούλος ο άπληστος και αδηφάγος, ο βρώμικος κάδος των πονηρών λογισμών, ο θησαυροφύλακας των αισχρών και ακάθαρτων λόγων, εγώ τέλος που έγινα ξένος κάθε αγαθής και ενάρετης εργασίας.

Κάνε, Παναγία μου, έλεος στη ταπεινότητα μου· σπλαχνίσου την ασθένειά μου, εσύ που έχεις μεγάλη παρρησία σ' Εκείνον τον οποίο εσύ γέννησες. Κανείς άλλος δεν μπορεί να κάμει αυτό που εσύ μπορείς, ως Μητέρα του Θεού. Όλα τα μπορείς, γιατί είσαι πάνω από όλα τα κτίσματα του Θεού, και τίποτε δεν είναι αδύνατο για σένα. Αρκεί μόνο να το θελήσεις. Μην παραβλέψεις, λοιπόν, τα δάκρυά μου και μην καταφρονέσεις το στεναγμό μου· μην αποστρέψεις το βλέμμα σου απ' τον πόνο της καρδιάς μου, και μην αφήσεις ν' αποτύχει η προσδοκία που έχω στηρίζεις σε σένα· αλλά, με τις μητρικές σου ικεσίες, βιάζοντας την αβίαστη αγαθοσύνη του Υιού και Θεού σου, αξιώσέ με, τον ανάξιο και πανάθλιο δούλο σου, να ξαναποκτήσω το πρώτο και πανάρχαιο κάλλος που μου χάρισε ο Θεός, και να βγάλω από πάνω μου την ασχήμια των παθών, να λευτερωθώ από την αμαρτία και να υποταχθώ στη δικαιοσύνη, να ξεντυθώ την ακαθαρσία της σαρκικής ηδονής και να ντυθώ τον αγιασμό της ψυχικής καθαρότητας, να νεκρωθώ για τον κόσμο και να ζήσω μέσα στην αρετή.

Σε παρακαλώ, Παναγία μου, όταν οδοιπορώ, να είσαι συνοδοιπόρος μου· όταν ταξιδεύω στη θάλασσα, να συνταξιδεύεις μαζί μου· όταν αγρυπνώ, να μ' ενισχύεις· όταν θλίβομαι, να με παρηγορείς· όταν φτάνω στην ολιγοψυχία, να με στηρίζεις· όταν αρρωσταίνω, να μου χαρίζεις τη θεραπεία· όταν αδικούμαι, λευτέρωσε με· όταν συκοφαντούμαι αθώωσέ με· όταν κινδυνεύω για θάνατο, πρόφτασε με γρήγορα και λύτρωσέ με· όταν με περικυκλώνουν οι άορατοι εχθροί μου καθημερινά, δείξε με γι' αυτούς φοβερό και πανίσχυρο, για να γνωρίσουν όλοι, όσοι άδικα με τυραννούν, τίνος είμαι πιστός δούλος,

Ναι, υπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε, άκουσε την ελεεινή μου ικεσία και μην αφήσεις να ντροπιαστεί η προσδοκία μου, εσύ που είσαι μετά το Θεό η ελπίδα όλων των ανθρώπων έως τα πέρατα της γης. Σβήσε τη φωτιά των σαρκικών παθών μου, κατεύνασε τον αγριότατο κλύδωνα που κλυδωνίζει τη ψυχή μου, καταπράυνε τη πίκρα του θυμού μου, αφάνισε από το νου μου την υπερηφάνεια και την αλαζονεία της ματαιοδοξίας μου, λιγότεψε απ' την καρδιά μου τις νυχτερινές φαντασίες των πονηρών πνευμάτων και τις καθημερινές προσβολές των ακαθάρτων λογισμών, δίδαξε τη γλώσσα μου να λαλεί όσα συνεργούν στη πνευματική ζωή μου, και μάθε στα μάτια μου να βλέπουν ορθά την ευθεία οδό της αρετής· κάνε να τρέχουν χωρίς εμπόδια τα πόδια μου στον μακάριο δρόμο των θείων εντολών· προετοίμασε τον αγιασμό των χεριών μου, για να είμαι άξιος να τα υψώνω για δέηση στον Ύψιστο· κατάστησε καθαρό το στόμα μου, για να έχει το θάρρος να προσεύχεται στο Πατέρα, το φοβερό και πανάγιο Θεό. Άνοιξε μου τ' αυτιά, για ν' ακούω και με την αίσθηση και με το νου τα λόγια των αγίων Γραφών, που είναι γλυκύτερα και απ' το μέλι της κερήθρας, και να ζω σύμφωνα με αυτά,

ενισχυόμενος από τη χάρη σου.

Δος μου, Παναγία μου, καιρό να μετανοήσω, και λογισμό να επιστρέψω στην οικία του Πατέρα μου· φύλαξέ με κ' ελευθέρωσέ με από τον αιφνίδιο θάνατο, και απάλλαξέ με από την καταδίκη της συνειδήσεώς μου. Και, τέλος, σε παρακαλώ να μου συμπαρασταθείς στο χωρισμό της ψυχής από το πανάθλιο σώμα μου, ελαφρύνοντας την αφόρητη εκείνη βία και σφοδρότητα, ανακουφίζοντας τον ανέκφραστο πόνο, παρηγορώντας μου την απερίγραπτη στενοχώρια, λυτρώνοντάς με απ' το φοβερό θέαμα της σκοτεινής μορφής των δαιμόνων και, ακόμη, περνώντας με απ' τα πικρότατα δίχτυα που στήνουν τα τελώνια του αέρος και οι άρχοντες του σκότους, και σκίζοντας τα χειρόγραφα των πολλών αμαρτιών μου, συμφιλιώσέ με πάλι με το Θεό, και αξίωσέ με, όταν έρθει η ώρα του φοβερού κριτηρίου, να καθίσω στα δεξιά του, και κάνε με κληρονόμο των καθαρών και αιωνίων αγαθών.

Όλ' αυτά τα εξομολογούμαι σε σένα, Δέσποινα μου Θεοτόκε, που είσαι το φώς των σκοτισμένων οφθαλμών μου, η παρηγοριά της ψυχής μου, η ελπίδα μου -υστέρα από το Θεό- και η προστασία μου· δέξου αυτή την εξομολόγηση, Παναγία μου, και καθάρισέ με από κάθε μολυσμό σαρκός και πνεύματος, και αξίωσέ με, τώρα μεν, στη παρούσα ζωή, να μεταλαβαίνω -χωρίς τον κίνδυνο κατακρίσεως- το πανάγιο και πανάχραντο σώμα και αίμα του Υιού και Θεού σου, ενώ στη μέλλουσα ζωή δώσε να λάβω κ' εγώ μέρος στο γλυκύτερο και ουράνιο δείπνο της τρυφής του Παραδείσου, όπου βρίσκεται η μόνιμη κατοικία όλων των ευφραينوμένων στη χαρά του Κυρίου. Και όταν αποχτήσω όλα αυτά τα αγαθά εγώ ο ανάξιος, θα δοξάζω στους αιώνες των αιώνων το πάντιμο και μεγαλοπρεπές όνομα του Υιού και Θεού σου, ο οποίος δέχεται όλους όσοι μετανοούν με ειλικρίνεια ψυχής, χάρη σε σένα, που έγινες μεσίτρια και εγγυήτρια όλων των αμαρτωλών. Διότι, με τη δική σου βοήθεια, πανύμνητε και υπεράγαθε Δέσποινα, οδηγείται στη σωτηρία κάθε ανθρώπινη ύπαρξη, η οποία υμνεί και ευλογεί τον Πατέρα, τον Υιό και το άγιο Πνεύμα, την παναγία και ομοούσια Τριάδα, πάντοτε, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: Π.Β. Πάσχου, *Το πένθος και το φως της ημέρας*, Εκδ. Αρμός.